

Museum M Leuven toont van de ‘artists-artist’ Guy de Cointet een krachtige overzichtstentoonstelling, die eind van de week wordt aangevuld met interpretaties van enkele van zijn performances in het kader van het jaarlijkse Playground.

Guy de Cointet (1934, Parijs - 1983, Los Angeles) wist tijdens zijn korte leven een singuliere vormtentaal te ontwikkelen die ondertussen zowat een kunststroming op zich vormt. Sterk beïnvloed door de Amerikaanse pop en minimal art trekt de Fransman midden jaren zestig naar Los Angeles om er te werken als de assistent van Larry Bell (°1939 woont en werkt afwisselend in Venice, LA en New Mexico). Destijds stelde die met zijn werken pertinente vragen over hoe het object zich tot de omgeving/ context verhoudt – de ruimte, het publiek, de maatschappij. Dit aan Duchamp schatplichtige idee zal ook in de Cointets werken heel vaak opduiken. Toch nam taal de meest

voornaam plaats in.

Dat maakt de beknopte maar qua schaal zeker niet teleurstellende – integendeel! – tentoonstelling in Leuven uiterst duidelijk. Curator van de tentoonstelling (alsook curator hedendaagse kunst in M) Eva Wittocx boogt op een reeds indrukwekkend curriculum van projecten die ze rond de wijlen kunstenaar ontwikkelde. Zo zette ze haar schouders onder tal van hernemingen en re-enactments van De Cointets voorstellingen. In het Leuvense Stuk waren in het festival Playground reeds heropvoeringen te zien van de performances *Tell Me* (1979, (*)), *Going to the Market* (1979), *Two Drawings* (1974), *My Father's Diary* (1977), *Iglu* (1977), *Huzo Lumnst* (1973), *The Halved Painting* (1974), *I Like Your Shirt* (1980) en *Five Sisters* (1982). Eind november brengen Playground en Stuk nieuwe interpretaties van *Esphador Ledet Ko Uluner!* (1973) en *Comme il est blond! (ou: De toutes les couleurs)* (1982). Daarmee is het lijstje van de 23 performances die De Cointet uitwerkte zowat half rond.

Wittocx' vertrouwdheid en lange termijn engagement met De Cointets oeuvre werpt in het museum opnieuw zijn vruchten af. Verspreid over vier ruime zalen bouwt het parcours waarin de vele facetten van dit complexe oeuvre aan bod komen langzaam naar een hoogtepunt op.

De expo vangt aan met een fijne selectie van tekeningen. In navolging van Apollinaire, Lettrist International, Concrete Poetry of The Language Poets – allemaal belangrijke invloeden – was De Cointet gefascineerd door poëzie in alle mogelijke vormen, haar ontregelende kracht en de grafische kracht van tekens. Het spelen met zinnen, cijfers en letters, schriftuur, lay-out, bladspiegel en dies meer vormde voor hem een ware sport. Zijn semantisch en semiotisch laboratorium zou zich ook steeds radicaler opstellen.

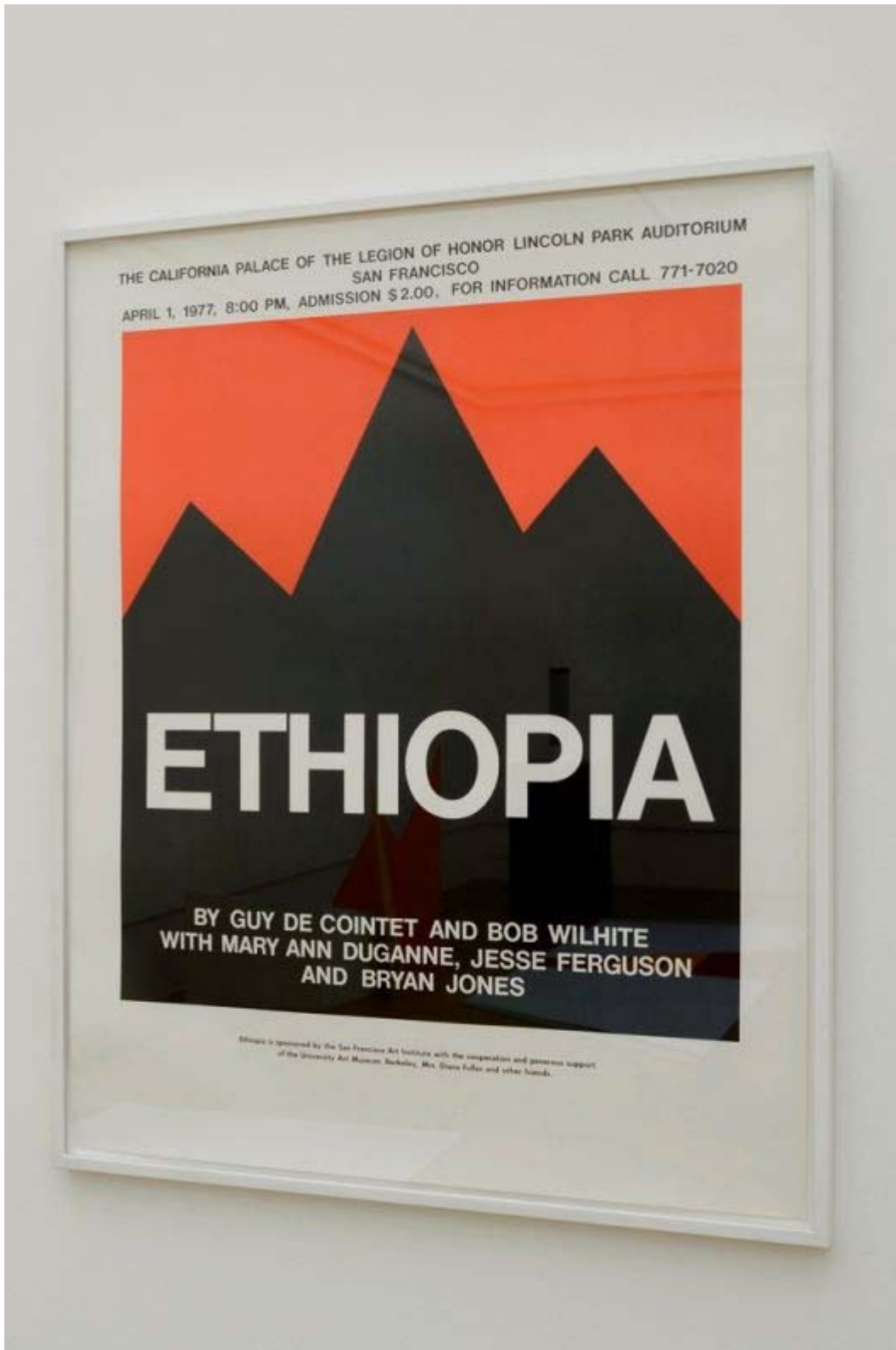
De oudere werken op papier in Leuven tonen reeksen cijfers in spiegelschrift (Suite de chiffres de 1930 à 1989 uit 1971) of reeksen van sommen, vermenigvuldigen en aftrekkingen die uitkomen in esthetische aandoende reeksen cijfers. Ondanks droog en mathematisch aandoend, domineert in de werken humor. Wie moet nou niet glimlachen met naast elkaar opgehangen bewerkingen als '1110111

+ 2220222 = 3330333' of 37037 x 3 = 11111' of '1234567890 - 123456789 = 111111101' (de reeksen Untitled uit 1971)? Al in de begindagen toonde de Cointet zich fijnbesnaard en smaakvol. Bovendien weten deze werken, ondanks de minimale vorm en de schijnbaar logische opbouw, te amuseren, verbazen en te derangeren.

De deconstructie van taal gaat in de volgende zaal nog een versnelling hoger. Van de kijker wordt bijgevolg wat puzzelwerk verwacht. 'Voor hem is de poging van het ontcijferen, de act, belangrijker dan het vinden van de sleutel (die er soms niet is)', lezen we in de zaaltekst. Zo blijft het enigmatische *In Tacuar everyone knew him as een English man from Oaxaca* (1971 - 1976), een vergevorderde manipulatie van het Latijnse alfabet, een gesloten boek: flarden uit goedkope romans en reclame plaatsen zich naast literaire fragmenten en dagboeknotities. Een heldere betekenis laat zich raden. Werken als *It's like seeing with the eyes of a lion* (1983), achter elkaar geplaatste rode geometrische vormen op een witte achtergrond, hebben enkel nog een vage echo van wat op een tekst zou kunnen lijken.

De laatste twee zalen zijn gewijd aan de performances van De Cointet en meer bepaald aan zijn uitzonderlijke, alweer erg grafische scenografie. Daarvoor werkte hij tijds samen met de beeldende kunstenaar, musicus en instrumentenbouwer Robert Wilhite. Voor *Ethiopia* (1976) bijvoorbeeld, een performance waarin het idee van een gespleten persoonlijkheid centraal staat. In Leuven staan de oorspronkelijke geometrische objecten in felle tinten. Een gedeconstrueerde kubus, een kegel, een bol verbeelden autonome personages waarbij de kleuren voor emoties staan.

Uit de scenario's van zijn voorstellingen spreekt De Cointets liefde voor televisiesoaps en melodrama: balancerend tussen kitsch en kunst, humor en sérieux, droog en absurd waren het meestal modedesigners die zijn teksten elegant-overdreven voordragen. Ze waren gehuld in ontwerpen van Yves Saint Laurent en Diane von Furstenberg. De objecten in de voorstellingen werden niet enkel emoties toebedeeld, ze kregen ook vaak andere betekenissen. Dat culmineert in *Tell Me* (1979), wellicht de belangrijkste voorstelling die deze Amerikaanse Fransman schreef en waar in Leuven de grootste zaal is gewijd.

Het decor, nauwgezet opgesteld in een zijde van de zaal; wachtend als een slapende theatermachine, lijkt op dat van een deurenkomedie. Een tafel, (bizarre) stoelen en een deur zijn aanwezig. Maar het witte podium staat ook vol met kleurige geometrische houten objecten. Die krijgen in de voorstelling een ongebruikelijke rol toegedicht. Zo wordt een zwarte rechthoek een camera, een stapeltje oranje kubussen een boek, of een groene aan de muur opgehangen 'T' een telefoon (waarmee je overigens een soort van e-mails avant la lettre kan versturen!). Een nieuwe, supergave print van ACRCIT, het krantje dat ook in de voorstelling een rol speelt en dat destijds door de krantenkiosken van LA gratis verspreid werd, kan je ook hier gratis meenemen.

In *Tell Me* wachten drie dames op een vierde personage dat nooit komen zal. Ondertussen ‘activeren’ ze de sculpturen in een absurde voorstelling die balanceert op het randje van het banale en het geniale (en absoluut overhelt naar dat laatste). Naast documentatiemateriaal over dit en andere performances, notitie- en schetsboekjes en geluidswerken toont een – in de zaal ietwat ongelukkig opgestelde – monitor *Tell Me* in vol ornaat: de oorspronkelijke uitvoering gevolgd door de Leuvense herneming met dezelfde actrices uit 2007. De drie dames schitteren in de latere uitvoering nog feller dan toen de Cointet bij leven was. Hij had er ongetwijfeld graag bij geweest.

Guy de Cointet in M-Museum Leuven tot 10.01.2016.

M-Museum Leuven brengt in samenwerking met STUk tijdens het Playground Festival op 21 en 22 november interpretaties van de performances *Espador Ledet Ko Uluner!* (1973) en *Comme il est blond! (ou: De toutes les couleurs)* (1982). Meer info via [de website](#) van het festival.

(*) Als curator organiseerde ikzelf ook een herneming van *Tell Me* in het Utrechtse Theater Kikker in het kader van het focusprogramma *Those are not Oranges you Found*, integraal opgedragen aan Guy de Cointet en zijn intellectuele erfenis (een samenwerking met de Appel Amsterdam in het kader van Festival a/d Werf, mei 2008).